

*Среднощната
къща*

The Midnight House

Copyright © 2022 Amanda Geard

The right of Amanda Geard to be identified as the Author of the Work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

© Аманда Гиърд, автор, 2024 г.

© Невена Иванова, преводач, 2024 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, корица, 2024 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2024 г.

ISBN 978-954-398-838-9

АМАНДА
ГИЪРД

*Среднощната
къща*

Превод от английски Невена Иванова

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
София, 2024 г.

Всички персонажи в тази книга са измислени
и каквато и да е прилика с действителни лица,
живи или починали, е напълно случайна.

Родена в Австралия, Аманда Гиърд е пътувала и живяла по цял свят – от Лондон (в плаваща къща) до норвежки остров, преди да се установи в графство Кери в Ирландия. Нейни текстове са публикувани в „Айриш Таймс“, „Дъ Джърнал“, сайта writing.ie и списанията „Нордик Рийч“ и „Въртикал“.

Разказът ѝ „Още нерезиклирано“ печели наградата за ирландски текст през октомври 2019 година.

На мама - с обич

Истината, колкото и грозна да е сама по себе си, неизменно е любопитна и красива за онзи, който я търси.

Агата Кристи, „Убийството на Роджър Акройд“

Имай очи на гърба си,
за да знаеш точно де си бил,
ала гледай и напред,
за да виждаш накъде отиваш.
Взри се в себе си,
за да провидиш своя облик мил,
но спри, усетиш ли,
че в тресавище се сам забиваш.

Таби Раян, „Стогодишната поетеса“

Семейство Ратмор (1790–досега)

Уилям РАТМОР (1^{ви} барон)
(1790–1880)
с. Катрин НЕВИЛ

1820–1830 Изграждане на „Блекуотър Хол“
1845–1849 Големият глад

ок. 1848 г. наследници
на сем. Стак напускат Балин,
графство Кери, на кораби,
осигурени от
Уилям Ратмор (1^{ви} барон)

Хенри СТАК
(1856–1925)
с. Джорджана ХОЛ
(1860–1927)

Фредерик (2^{ви} барон)
(1819–1888)
с. Темперънс РАМЗИ

Нагантиъл
(1821–1885)
с. Елизабет ГРЕЙ

Мери
(1823–1898)
с. Джон ТАЛБОТ

Арабела
(1846–1905)
с. Уилям БРУС

Джордж (3^{ти} барон)
(1848–1910)
с. Мери КАВЕНДИШ

Грейс
(1851–1914)
с. Хърбърт СИЙМОР

Чарлз (4^{ти} барон)
(1883–1960)
с. Ниям СТАК
(1888–1958)

Хюго
(1912–1957)

Едуард (5^{ти} барон)
(1914–1982)
с. Нанси ДЕНИ
(1914–1989)

Шарлот
(1921–неизв.)

Албърт (6^{ти} барон)
(1941–)
с. Мейела ДЖОЙС
(1955–1985)

Харriet
(1947–)
с. Виктория УОКЪР

Майло
(1980–)

Пролог

Говореше се, че къщата някога представлявала кръгло укрепление, изградено от лилави камъни, наредени с такава вещица, че гладките му стени, очертаващи съвършена окръжност, се издигали от земята без пращинка хоросан, който да ги скрепи. Това здание било свидетел на началото на Бронзовата епоха, на края на Желязната и посрещнало християнството на този smaragdov остров на ръба на бушуващия Атлантически океан.

Според мълвата камъните били пренесени един по един от яките ръце на арендатори и наредени в нова правоъгълна форма, при което била заличена всяка следа от предишните заоблени очертания. Добавени били скални късове, извадени от подножието на планината, извисяваща се в съседство. От остров Валентия¹ пък били докарани шистови плочи в стоманеносиньо, преливащо в топлопурпурно по изгрев. Нарязани на правилни парчета, те образували фината гладка „кожа“, с която покрили покрива, а оловни олуци отвеждали водата като вени. За повече устойчивост умишлено не вложили местна дървесина. Дори гредите от бавно растящите из гъстия ирландски лес стари дъбове не можели да се мерят с плътния смолист бор, внесен отвъд океана. Стените, иззидани с хоросан, за разлика от укреплението, от което, както се говорело, били взети камъните, били покрити с мазилка от алкален прах, смесен с мастилена вода от езерото.

Още навремето откъм гористите околности плъзнал бръшлян, протягащ любопитните си пръсти към новоизградените стени. Градинарите го орязвали година подир година, ала той все избуявал.

---

¹ Една от най-западните територии на Ирландия, прилежаща към графство Кери – бел. прев.

След като къщата била защитена отвън, закипяла работа вътре: камини от зелен мрамор от Конемара¹, теракотени плочки, докарани от хиляди мили на изток, ръчно изрисувана коприна от Ориента. От високо, подобно на стражи, надничали безчет прозорци, плъзгащи се нагоре. Това били очите на къщата към света, а когато примигвали, поемали свежия въздух на Кери, примесен с влагата от океана долу.

С годините къщата се достроявала и разширявала малко по малко – крило тук, котелно помещение там, слугинско отделение отзад. И всяка пристройка била покривана със същите плочи от синьо, преливащо в пурпурно. До едно време комините пуфтели бял торфен дим. После спрели. Поколенията се нивели едно подир друго. Злонамерени земевладелци. Добронамерени земевладелци. Отсъстващи земевладелци. Както и техните деца. Ирландия се борела за свобода. Старият ред рухнал.

И все пак имението „Блекуотър Хол“ оцеляло. Но можело и да изчезне.

Защото укрепленията рано или късно изчезват.

Къщите изчезват.

Както и хората.

---

¹ Район до атлантическия бряг в Западна Ирландия – бел. прев.

Първа глава

Балин, графство Кери

СЕПТЕМВРИ 2019 ГОДИНА

Именно съдържанието на книжния рафт на майка ѝ в крайна сметка принуди Ели да излезе от скривалището си. Литературните предпочитания на Мойра Фицджералд бяха в пълен противовес с тези на дъщеря ѝ. Романтични бози срещу вечни класики. А след двуседмично четене на истории, в които младежът завладява сърцето на девойката и всичко е цветя и рози, на човек му идва някак в повече.

В отчаяните си опити да запълни дните Ели бе погълнала дузина стари броеве на местния вестник „Кериман“, разпилени из къщата. Беше прочела смачканите и овехтели бюлетини за местни спортни победи, както и обявите за изгубени и намерени вещи. Когато помоли Мойра да купува „Гардиън“ от селския магазин, майка ѝ безропотно се подчини, носейки ѝ ежедневника с два пръста, все едно беше заразен. Ели знаеше, че майка ѝ е скалтъпила някакво обяснение пред Дайдре О’Бриън – собственичката и голяма клюкарка, защо поръчва вестника (*ами да, кариерата на Ели в Дъблин направо процъфтява – ето, вече е хоноруван автор на „Гардиън“*).

Безобидна малка лъжа.

Сега, докато разглеждаше рафтовете на единствения благотворителен магазин в Балин, Ели си призна, че е сгрещила, като е нарушила изгнанието си, напускайки сигурното си убежище във фермата на майка си, за да отиде в селото, където отвсякъде я дебнеха любопитни очи и наострени уши. Големите ѝ слънче-

ви очила, сложени за прикритие, повече привличаха, отколкото отклоняваха вниманието, а зеленият нисан микра на майка ѝ с престъргваща втора предавка приканваше всички местни по главната улица приятелски да ѝ помахат. Миг по-късно, установили, че зад волана седи не Мойра Фицджералд, а напълно различен човек, оставаха с вдигнати във въздуха ръце.

Тя все пак успя да се промъкне в „Тредбър“¹, без да я разпознаят. С малко късмет щеше да остави няколко монети на тезгяха и да излезе незабелязано с две-три книги под мишница.

– Елинор?

Боже мили.

– Ти ли си?

Ели вдигна очи, но видя... нищо. Нямаше никой. Магазинът бе също толкова празен, колкото се чувстваше самата тя отвътре. Реши да прибави това „изтрещяване“ към дългия си списък от неща, които не са ѝ наред.

Безплатният глас се обади отново:

– Ели?

Тя присви очи в сумрака.

– Ехо?

От нищото изникна глава. Понесе се над щанда с дамско облекло, сетне под нея изплува едро тяло, покрито от раменете до петите с парчета пъстроцветни тъкани, съшити така произволно, все едно някой ги е метнал в блендер и е натиснал копчето за секунда-две.

– Бърни? – досети се Ели и раменете ѝ се отпуснаха облекчено.

Бърни беше най-добрата приятелка на майка ѝ и относително дискретна душеприказчица. Същинска рядкост в Балин.

– Бърни, аз... ако знаех, че работиш тук, нямаше да се промъкна така...

– Дегизирана?

---

¹ Износено, овехтяло, излязло. В случая наименованието на местен магазин за вещи втора употреба, приходите от които се даряват за благотворителност – бел. прев.

Ели свали огромните си слънчеви очила. Идеята се бе оказала повече от абсурдна – да се криеш посред бял ден насред ирландско село.

Бърни пристъпи с усмивка на широкото си лице и придърпа Ели в сърдечна мечешка прегръдка.

– Бедната душица. Майка ти ми каза, че известно време ще поостанеш в семейното гнездо.

– Радвам се да те видя – отвърна Ели искрено. – Хубаво е да се завърнеш.

Поредната безобидна малка лъжа.

Тя *действително* обичаше Балин – селото притежаваше собствен чар, сгушено между покритите с пирен поли на планината Кери и бурния Атлантик. Имаше си църква, две кръчми и кафене, чийто собственик се сменяше всеки сезон, а също и благотворителен магазин, предлагащ доволно износени вещи, че даже и полицейски участък, който отваряше врати всеки втори вторник. Разбира се, селото не можеше да мине без смесен магазин, охраняващ няколкото десетки местни жители (както и неколкостотинте собственици на ваканционни вили) с бонус от клюки срещу всяко закупено мляко. Зимно време селото миришеше на торф, чийто землист пушек се примесваше с мъглата, стелеща се над залива Кенмеър. През лятото пък беше или великолепно, или подгизнало. В някои дни всичко потъваше под непрестанен дъжд, рожба на Гълфстрийм, друг път всичко биваше окъпано в светлина, а площадът се изпълваше с орди от развеселени туристи, които купуваха пуловери от ирландска вълна и сладолед на баснословни цени. Беше прекрасно. Необичайно. *Величествено*. Но все пак бе *завръщане у дома*. В *родното ѝ място*. Не точно дом. Но пък убежище. Уют, позната обстановка и гозбите с масло на майка ѝ.

– Поприхванала си нещичко от Дъблин – отбеляза Бърни, отдръпвайки се на ръка разстояние, без да я пуска. – От глад ли ви морят там?

– Не си обръщам особено внимание напоследък.

– Така е. Личи си.

Ели не бе сигурна доколко Бърни бе запозната с цялата ра-